

RAFFAI SAROLTA

Elégia

*Meghajoltunk — vékonyka ágak — földig.
A szél csak önmagával öklelődik,
hátunk ívelő szíja, mint a húr:
ha elpattanunk, minden megfakul.
Mert ha elveszünk — minden elveszett.
Marad az esett állú rettenet,
a lombtalanság, aggott ágak görcse —
arcunk befúrjuk porba, laza földbe
s táruikozik a győztes televény.*

*Lelke szétködlő prófétaszakáll.
Kunkorodik, körülfolly, ránk talál,
gőzöl és lankad, úszik s elhever
a jóllakottak lomha göggyivel.*

*Így ráborulni miért lenne szégyen!
Gyökérszivattyúk fénylenek fehéren,
parányi bolyhon, kócfonalakon
szökken az élet — vagy lehetősége —
de mindörökre egyazon úton.*

*A szikkadt szelek sírva öklelődnek,
sikáltan, fürgén eliramlanak.
A nedvek tudják önnön útjukat
s a gyökerek a rendet. Pontosak,
mérnek, táplálnak s feloldoztatunk.*

*Bizony hiszem a folyton meg-megtérők
vak erejét, az elpusztíthatatlant,
s a hűséget. A kimondott szavakban
miért hát barlang, bújócskázni fészek,
a hályogos és hólyaglánc tenyészet!
... Bár a kezembe fordult sorsokon
felderülök és — eliszonyodom.*